

Dr. Alvisaker død.

Idag, den 15de oktober, fik vi bud fra fællesformand dr. S. O. Stub (som for tiden var i California) at prof. Johannes Thorsbjørnsen Alvisaker afgik ved døden nat til den 10de oktober i sit hjem i St. Paul, Minn. Det er et budskab som vil fylde mange hjerter med sorg. Det er ikke alene familien som har lidt et uerstatteligt tab, men det er hele vor nordst. lutheriske kirke i Amerika, som ved dr. Alvisakers bortgang har lidt et stort tab. I nær 40 aar har han været teologisk professor.

De mange hundreder af præster og lærere som har været hans elever vil føle fornem som hans bortgang foraarjoger.

Som en af dem der nød godt af hans gerning som teologisk professor vil vi binde følgende mindefrans:

Han var en stor teolog og from kristen. Han var en granter i freiksten, grundig og paa samme tid begejstret og begejstrende. Han kunde opflamme hjerterne som saa. Som teologisk professor har han indlagt sig store fortjenester. Hans arbejde for den sande lutherdom blandt de norske i Amerika har haaret stor belønning frugt og vil fremdeles bære stor frugt.

Gud ske tak for, at han fik opleve den store forening af samfundene som nu udgjør Den Nordst. lutheriske kirke i Amerika.

"Pacific Herald" vil herved bevidne den sørgende familie sin deltagelse i sorgen. Men midt i sorgen hvilken glæde at vide, at han stridt troens gode strid, fuldkommet løbet, bevaret troen og er nu evig glad i samfundet med ham, som han aldrig kunde blive træt af at prædike.

Johannes Thorsbjørnsen Alvisaker var født i Sogndal, Midtre Sogn, den 24de april 1845 af forældrene Thorsbjørn Nielsen Alvisaker og Sigrid O., født Stedje. Han freventerede Stord's seminar 1866-68 og tog privatundervisning i jysk 1869-70. I 1871 udbandrede han til Amerika; freventede Luther College 71-74 (A. B.); Concordia Seminar, St. Louis, 74-77 (C. L.); Kristiania Universitet og Leipziger Universitet som stipendiat 81-82. Han blev ordineret til prest 1877 og var prest i Jumbrota, Minnesota, fra 1877 til 1879. Siden 1879 var han professor i A. S. Etsegese og indledning og kateketik ved Luther Seminar.

Dr. Alvisaker har udfoldet en betydelig forfattervirksomhed. I 1879 udkom hans "Teologi og Videnskab"; i 1896 "De fire Evangeliers Harmoni"; i 1905-7 "De fire Evangelier i synoptisk fremstilling med forklaringer (2 bind); i 1910 "Etsegese over brevet til Efeserne." 89-93 var han medredaktør af "Ev. luth. kirkebladene"; Synodens "Alderbog." 97-99; Synodens "Katekismusforklaring." 1901-1902. Han blev freeret D. D. af Concordia Seminar, St. Louis, og Luther Seminar, Sauwatoja, 1904. I 1912 blev han af kong Haakon dekoreret med St. Olavsordenens kommandørskors.

Dr. Alvisaker blev i 1877 gift med Kristi D. Flugum, som overlevede ham. Han efterlader sig ogsaa følgende børn: Pastor O. S. Alvisaker, St. Paul; pastor N. M. Alvisaker, Chicago; professor Sigurd E. Alvisaker ved Luther College; Lauritz Alvisaker, medicinsk student, ved Intern. Univ. Hospital, Minneapolis; Carl Alvisaker, teologisk student, St. Paul; Ragnar og Wilhelm Alvisaker, studenter ved Luther College; døtrene Inga, gift med pastor S. C. Thorp i Minneapolis, og Gudrun, ansat i St. Paul. Den ældste datter, Cora, som var gift med pastor Nicolai Larsen, er død.

Missionshjemmet.

Foreningen holder halvårs møde i Bethel lutheriske kirke.

Foreningen for Det Norske Luth. Missionshjem i Chicago afholdt sit regulære halvårs møde tirsdag den 11te September 1917 i Bethel luth. kirke, Humboldt Blvd. og Dickens ave. Mødet aabnedes kl. 8 aften med salmesang af forsamlingen samt skriftlæsning og bøn af pastor E. S. Selsam.

Formand, sekretar og kasserer læste sine rapporter. Følgende nye medlemmer hilstes velkommen i foreningen: pastorene E. S. Selsam og J. S. Meyer, arkitekt Rognertsen og mr. Leonard Blair.

Beslutet at mødet udtaler sin tak til miss. Westie Rognes for godt og trofast arbejde, samt at sekretaren sender en sympatibrev til søster Malinda Munson, der nu sidder ved sin moders sengeside.

Isak Abrahamson valgtes paa nominationskomiteen istedetfor John M. Jacobsen, som var bleven indvalgt paa bestyrelsen.

Følgende fem medlemmer valgtes til at residere konstitutionen: pastor J. M. Birckeland, Over Olsen, John M. Jacobsen, oversøster Ingeborg Sponland, pastor E. C. Tiller.

Der var en fortrolig samtale om hvor snart foreningen kunde tænke at opføre egen bygning, samt at det vilde være ønskeligt at saa en større byggetomt. Beslutet at vi optager sagen om større byggetomt paa nogle ektramøder, og at en komite paa tre medlemmer valgtes til at forberede den sag; John M. Jacobsen, J. A. Andersen og Over Olsen valgtes. Det overlevedes til formand og sekretar at kalde ektramødet. Ved dette møde vil ogsaa forslag til konstitutionsforandring behandles.

Formandens rapport.
Bl. 103, 1-4. Vi har i sandhed grund til at gjøre disse salmestens ord til vore, naar vi ser, hvorledes Gud i sin store naade har gjort alle ting vel for os. Midt under det forfærdelige jordskælv, som nu mer eller mindre ryster hele verden, midt under det frygteligste blodbad, som verden nogensteds har set, har Jesu Kristi Guds Søns blod samlet os om Golgathas høi for at vi derfra som en samlet og evig har kan drage ud og deltage i det største af alle fæltog, det fæltog at vinde verden for Kristus.

"Store ting har Herren gjort, derfor blev vi glade." Det var den understrøm, som gik gennem alle Kristnes hjerter i de tre samfund, da den sammenslutning, hvorom der var beted, hvorfor der var kæmpet og lidt, nu var fuldbragt.

Ogsaa for den gerning, hvorom vi er samlet her, vil det være af den allerførste betydning, og tiltrods for alle vanskeligheder har vi al grund til at se fremtiden imøde med lyse forhåbninger.

Efter aarsmødet den 27de februar organiserede bestyrelsen sig ved at vælge pastor Birckeland til formand og pastor Tiller til viceformand. Pastor Westie valgtes til sekretar, søster Malinda Munson til finanssekretar og mrs. Geo. Sonne til kasserer. Bestyrelsen har holdt regelmæssige månedlige møder og et par ektramøder. Desværre har der som oftest kun været et mindretal af medlemmerne, som agav møde. Det er selvfølgelig, at der for flere af medlemmerne har været guldige grunde for fravær nu og da men bestyrelsen ønsker at heilede mødets opmærksomhed paa, at der er medlemmer, som enten slet ikke har mødt frem til bestyrelsesmøderne siden aarsmødet eller kun har været tilfæde en eller to gange.

Miss Westie Rognes har forsat arbeidet som indsamler for hjemmet. Hun fortjener foreningens tak for godt og trofast arbejde.

Viktor S. V. Kujan fra Glenwood, Minn. antog det til ham udtalte kald som indsamler og betjener. Han tiltraadte i Juli maaned og er for tiden paa reise i Iowa.

Vore indsamleres arbejde vil lettes og gjerningen i det hele taget fremmes ved den omstændighed, at vort nye kirkefund har godkendt hjemmet og dets arbejde. Paa stiftelsesmødet i St. Paul antoges enstemmig følgende beslutning: Samfundet henvender sig til menighedsbestyrelsen om opmærksomhed paa det vort lutheriske missionshjem i Chicago og anbefaler det til deres velvilje.

Vore byggetomter paa Hedgie Boulevard er nu fuldst. betalt. Hjeltemet er laan paa \$400 og gaaet er betalt. Derfor henvender jeg til kassererens rapport. Desværre har vi ikke vor finanssekretar, søster Malinda, med os i aften, da hendes moder ligger syg i Iowa. Al samme grund kan heller ikke oplæses antallet af eller navnene paa nye medlemmer, men det er ikke saa ganske saa som sædvanlig ved Miss Rognes' virksomhed har sluttet sig til foreningen.

Et af bestyrelsens medlemmer, Mr. Peder Hansen, har paa grund af bortskulning resigneret, og bestyrelsen har i hans sted valgt Mr. John M. Jacobsen som iøvrigt i de sidste maaned har været os til hjælp baade med raad og daad.

Nogle forandringer i konstitutionen er nu absolut påkrævet og flere forandringer og tilføjelser er ønskelige, hvorfor bestyrelsen henstiller til dette møde at vælge en konstitutionskomite paa fem medlemmer, som kan udarbejde et udsalt, der efter at være forelagt bestyrelsen kan fremlægges for et ekstraordinært møde af foreningen og endelig behandles paa næstkommende aarsmøde.

Jeg tror at have nævnt de vigtigste punkter angaaende vort arbejde og henstiller til mødet at behandle disse. Jeg haaber og beder, at alle vore forhandlinger og disses resultat maa blive til velsignelse for vor gerning. Der ligger flere opgaver for os og mange vanskeligheder at overkomme, men slutter vi alle som en sølsensfare med et hjerte og et sind og med alvorlig bøn ring om gjerningen, saa skal opgaverne blive løst, vanskelighederne overkommes og gjerningen lykkes.

Chicago, 11te Sept. 1917.
J. M. Birckeland.
(Skandinaven.)

Hvorfor kalder I mig Herre og siger ikke, hvad jeg siger?

Ludvig Garms i Hermannsburg fortæller følgende:

Jeg som engang til et sted, hvor der boede en mand, som var skildret for mig som en levende kristen. Dette var mig ja meget kjært, som der paa det sted ikke var videre sager end Guds ord, og mit hjerte havde megen trang til samfund med vrede. Manden hørte desuden til menighedens mere velstående og anseede folk, og derigennem blev han mig endnu mere kjær, da jo, som bekendt, de velstående og anseede folk fordelmæssigt stammer sig ved Jesu herren, efter det jo engang er saa, at man bliver en doare i denne verdens sene, naar man vil være en Jesu discipel. Jeg fandt da virkelig ogsaa i denne mand en, som regelmæssig besøgte kirken baade til barmesse og aftenang, ligesom han ogsaa hielden samværet med nogen ungdomstjeneste. Hjemme i hans hus holdtes der altid morgen- og aftenandagt samt bordsbønner før og efter maaltidet, hvilket heller ikke undledes, naar fornemne gæster var tilfæde. Han gik flittig til alters og læste meget i gadelige bøger og i bibelen; som man til ham, underholdt han sig helst om aandelige ting. I aften let tænke eder, at jeg af hjertet slattede mig til denne mand.

Da jeg en tid havde opholdt mig

paa stedet, hørte jeg rigtig nok udtalelser om, at manden var meget gjerrig og, naar han kunde se sin fordel derved, endog tillod sig uredelighed og bedrag, ja, var ligesom en aagerfael. Jeg vilde ikke tro det, da jeg jo tilstrækkelig vidste og manges gang havde erfare, at ved den ikke taalder de fromme og derfor tillader sig de største løgne for at mistænkeliggjøre og bagtale dem. Til min dybe bedrøvelse maatte jeg imidlertid overbevise mig om, at gjerrighed virkelig herskede over mandens arme sjæl. Jeg foreholdt ham da hans synd og viste ham, at en gjerrig er en afgudsdyrker, at gjerrighed er rod til alt ondt, samt pegte paa den forargelse, han udtalte, idet de fromme folk, for hans skyld, blev udfældte for hollere. Al var imidlertid forgyver; han paaberaabte sig sin kirkegangs, sin læsning, sin altermang og mente sig vis paa himmelens salighed. Nu er han død og vandret ind i evigheden.

Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, o. s. v.

- Kristus siger til os:
- I kalder mig Herre og spørger mig ikke;
- I kalder mig Vædet og ser mig ikke;
- I kalder mig Veien og gaar mig ikke;
- I kalder mig Livet og begjærer mig ikke;
- I kalder mig vis og følger mig ikke;
- I kalder mig Kjøen og elsker mig ikke;
- I kalder mig rig og beder mig ikke;
- I kalder mig evig og søger mig ikke;
- I kalder mig ædel og tjener mig ikke;
- I kalder mig sandtru og tror mig ikke;
- I kalder mig almægtig og ærer mig ikke;
- I kalder mig retfærdig og frogter mig ikke;
- Fordømmer jeg eder, da bebrejder mig ikke!

Caspari. (Dialonissen.)

Den gudfrugtlige frøen Brun.

"Den gudfrugtlige frøen Brun," det blev lidt efter lidt det almindelige navn, hoormed folk vænnede sig til at betegne Emma Brun, naar de vilde skjelne mellem hende og hendes to søstre.

Det var jo egentlig et hædernavn, og det var ogsaa folks mening, naar de brugte det, at det skulde være et hædernavn, for Emma var baade agtet og afholdt i den lille by, hvor hun var opvokset, hvad der lanatira var tilfældet med hendes søstre. Paa den havde man vel ikke netop noget særdeles ondt at sige; men de var i folks betragtning to pundeuffer, som bare tænkte paa fornøjelser og stas, og om hvem der derfor heller ikke kunde siges noget godt. Soldies der et finere selskab i byen, saa kunde man være vis paa, at de to frøer Brun mødte op i kostbare kjoler efter næste mode, for det meste for anledningen importeret fra hovedstaden og undertiden endog fra selve Paris. Paa ski og skedature om vinteren eller paa fiske og fjeldture om sommeren var de de unge herrens beundring og sommetider — det kunde jo ikke godt undgaaes — demærnes misundelse med sine flotte sportsdragter. Og med var de overalt, hvor det amoes som fint at være, og hvor der var anledning til at glimre med sin pragt og pynt, paa teatret, naar et eller andet omreisende selskab gæstede byen, paa koncerter, baller og nu og da ogsaa paa konferencer, særlig naar disse holdtes i velgjørende siemed, og der var tableauer, smaa dilettantforestillinger eller hyggelige aftenammenkomster af komiteerne forbundet med dem.

Læsning

Lad mig nu give eder et par raad om, hvorledes I bør læse. Herom kan jeg sige mig i forhed. Det er ikke min mening her at give eder de særlige raad, der gælder for hver særlig slags læsning, f. eks. de særlige raad for bibellæsning o. s. fr. Der blot et par vint i største almindelighed.

At være "oplært af bøger" er godt, men glem ikke, der staar skrevet: "de skulle alle være oplærte af Gud" (Job. 6, 45). Det gælder for enhver ungdom, at bøgernes lærdom gaar haand i haand med lærdommen fra Gud. Der gives mangen en, som er oplært af bøger, men ikke er "oplært af Gud." Saaledes lærdom er død — ikke en skovist værd.

Jeg læste engang i nogle gamle flosterannaler fra et nordfransk kloster et træk om en af klosterets abbeder, den berømte Lanfranc. Han var italiener, en lærd og bogdannet mand. Som ung drog han hjemmefra for at søge sin lykke; i en af Frankrigs store blev han overfaldt af Røvere, vandrøvet og ladet tilbage bundet til en egestomme. Der stod han; natten kaldt paa, og han forsøgte at bede; men det gik ikke. Bøgerne og al deres lærdom kunde ikke hjælpe hans bøn paa glid. Da raadte han tilfældt: "Herre, jeg har brugt al min tid til at læse, mit legeme og min sjæl har jeg opslidt derved, og nu da jeg traenger til at anraade dig, ved jeg dog et hvordes. Herre, fri mig fra denne elendighed!" — Se, her var en mand, "oplært af bøger," men ikke "oplært af Gud." Saa hjælp ham da det altsammen? — Na, hoormange har ikke staaet som han! De har struttet og struttet af lærdom og læsning; men da de faldt "iblandt røvere" og mærkede "baandene snære" — hvidens og prøvelsens — da var al deres lærdom ikke et ærligt Faderord værd.

Derfor: bliv oplært af bøger, men glem ikke derover at lade dig oplære af Gud — i troens samfund og aandens skole.

Suff det gamle fromme raad: "Efter at have læst og lært mange ting maa du altid vende tilbage til den ene første grund og begyndelse."

Det er ikke noget daarligt tegn paa, at aandens lærdom hos dig gaar haand i haand med bøgernes lærdom, om der kommer stæbliske, da du maa udbryde med Thomas a Kempis: "Jeg ledes ofte ved at læse og høre mange ting; i dig, Herre, er alt, hvad jeg ønsker og attraar."

Læs lidt, men stadig, og lev i det, du læser. Ogsaa med henjyn til læsning gælder prædikerens gode ord: "En haandfuld med ro er bedre end begge næver fulde med uro og aandsfortærelse" (Præd. 4, 6). Den læsning, der vil have begge næver fulde, bliver let, ikke aandsberigelse, men aandsfortærelse — aandens stilled, samling og enfold fortæres.

Da Savonarola, en af Luthers forløbere, engang fra nogle unge kvinder fik nafladelige opfordringer til "at strøbe flere bøger," saarede han dem: "I, som altid beder om nye formaninger og nye bøger, I er af dem, der læser meget og gjør lidet og derfor aldrig lærer noget." — Ja, mærk det; man kan "lære meget" paa en saadan maade, at "man aldrig lærer noget."

Den frimulende strøm, der bruser over alle bredder, hærjer og stiller alting bort. Den stille bæk, der gli-

der jevn og stadig, jøstret paa sin vei de vide søer og de blaa forglemmigei. Lad din læsning være i bakkens billedel!

Jeg kender den frimulende læsning, der gaar over sine bredder — den er aandsfortærelse. Om den gælder ordet, "hvo der søger sin kundskab, søger sin smerte" (Præd. 1, 18).

Jeg kender ogsaa læsning i kærlens billedel — den er mange vælgeligheds modet.

Der staar hjemme paa min hylde en liden bog. Det er brudstykker af en dagbog skrevet af en ung mand, David Brainerd, der for et par hundrede aar siden, ensom, men stærk i Gud, vandrede ud i Amerikas urstove for at vrede evangeliet for indianerne. Det er omtrent den uanfælgelige bog, jeg har; den har kun femti sider, og dog vilde jeg neppe bytte den bort for nogen af de andre bøger, der falder min stue. Og ved du hvorfor? Fordi i den bog har jeg levet, levet som i saa andre. Den har som en stille strøm faaet lov til at risle og rinde gennem mit liv; dens bønner er bleve mine bønner, dens suk og beklædelser, sorg og jubel er bleve dele af min sjæl. Den har jeg ikke slagt, men brugt.

Derfor — tro mig — det er et godt raad: læs lidt, men stadig, og lev i det, du læser, da bliver "din sjæl som en vandrig have."

Præl aldrig af din læsning. Hvis bøger gjør dig til en "Ber Dean" eller en "Grasmus Montanus," da brand dem jo før jo heller og bliv ved dit faderord.

"Ringe kundskab med ydmyghed og med liden indsigt er bedre end store lærdomsflatte med forfængeligt selvsbehag."

Det kan gjerne det kjæreste med andre; gjenfortæl det, om du kan. Der er en stor glæde ved at fortælle, hvad der har fyldt en selv — men sæt aldrig din "lærdom" som en færd i din hat til at prange med. Al, hvad du har studiet og pranget med, er for bestandigt guld for dig selv. — Der findes ikke være narreskappe end vismandstale i daarers mund. Der gives intet latterligere paa jord end en opløst latterlig hane.

Tal ud og spørg andre til raads, hvis du lærer noget, som giver dig frugt.

Det er en af læsningens store velsignelser, at den kan vække spørgsmaal i den unges sjæl. Det er godt at være en spørgende sjæl — alt aandeligt liv spirer gennem et spørgsmaal; men tager spørgsmaalen magten fra dig, bliver de dig for stærke, bringer de din sjæl i vildrede kan du ikke naa klarhed ved at "gøre Herren til din sjæls fortrolige," saa glem ikke paa dem, som dem lyst — spørg! Der er de spørgsmaal, som ligner en splint; lad dem ikke sidde saa længe i dig, til de trækker bullenskab.

Jeg har hørt om firetaarne, hvor klokkerne var saa malmstærke, at taarnet bilde briste, hvis der ringedes for luffede ludduller. Og jeg har kjendt mange unge sjæle, der var som disse taarne, — unge, hos hvem de dybeste spørgsmaal hang og hlemte de saa længe, til der var noget i hjertet, der brast. Al, havde de blot luffet luddullerne op i tide!

Jeg bliver hvidten saa glad, som naar en ung kommer med et spørgsmaal, der oprigtig traenger til svar. Skovgaard-Peterfon.

Nu alt dette som jo ikke folk ved, saalange faderen havde raad til at betale, og det havde han heldigvis, for han var byens rigeste købmand. Men det gjorde dog, at man med saameget større beundring lagde merke til den forskjel, der var mellem de to søstre og Emma. Ikke for det, hun

var med paa lidt af hvert, hun ogsaa. Hun var glad i sang og musik og saes derfor ikke sjældent paa koncerter. Hun havde ogsaa lyst til nu og da at deltage i udflygter paa fjerde land, og hendes sociale stilling medførte jo, at hun ogsaa fik en vis grad (Forts. Side 3.)

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association. Redaktør: Pastor O. J. Ordal. Phone Main 4270. 912 So. 17th St., Tacoma, Wash. Bladet koster for Aaret \$ 75 For Aaret til Canada eller Norge 1.00

Betaling for Bladet sendes til "Pacific Herald," Parkland, Wash. Nyheder maa sendes saa tidlig i Egen, at de rækker hertil senest Tirsdag.

Adresseforandring.—Naar en Abonnent forandrer Adresse, maa denne straks opgive baade den nye og den gamle Adresse for at Bladet kan bli stanset til den gamle og i Stedet sendt til den nye Adresse uden Ophold. Entered as second class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

MERK.

Naar de Indsender Betaling saa se efter paa Adresselappen om der bliver kvitteret. Det tager omtrent to Uger for Kvitteringen kommer. Hvis der indsigler sig Felt, som ogsaa kan haves, saa skriv straks. Hvis de ventor med at gjøre dette, falder det svært vanskeligt at faa det rettet. HJLP os ogsaa med dette.

Alle Benge, som sendes til Herald, her sendes adresseret:

Pacific Herald, Parkland, Wash.

Send ikke Benge til Redaktøren, da det volder Brøderi.

Læsere af "Herald" her handle med dem, som overlever i "Herald."

Luther College.

Det syvogentende Skoleaar ved Luther College begynde tirsdag den 2den Oktober kl. 10 formiddag. Flere naboprester var med frem for at deltage i aabningsfejten. Efter at have lidt velkommen som lærere de: A. Gjerfet, past. Malmin og prof. M. Tratten, der ikke varde ved Luther College isjer, samt de nye og tidligere elever, fremholdt præsident C. A. Prens i en kraftig tale, hvor viatig det er, at enhver ser paa sit helsearbejde som en forfat kvæstnefte, som et kald, der ikke rettelig kan varetages uden Guds hjælp, og som en stilling rig paa ansvar. Til dato har 114 meldt sig som elever, 71 i college afdelingen og 43 i den forberedende afdeling. Prof. S. S. Silleboe, tidligere bestyrer for den forberedende afdeling, er nu ansat som bestyrer ved Lutheran Normal School i Sioux Falls, S. D., og i hans Sted er prof. D. M. Dingelstad ansat som bestyrer for denne afdeling. Dr. Gjerfet gjenoptager sit arbejde efter et aars hvil som bestyrer for Park Region Luther College, Bergus Falls, Minn. Pastor Malmin er lærer i norsk, og prof. M. Tratten er lærer i matematik og videnskab under prof. D. W. Doerns fravær. Luther College Concert Band har allerede begyndt med regelmæssige øvelser. "Banden" vil snart foretage en koncertur i anledning af en stor reformationsfest, der holdes i Milwaukee den første uge i Oktober maaned.—(Dec. P-n.)

\$1.00

starts a savings account in our bank.

IF YOU WANT TO GET AHEAD, START RIGHT — GET ON THE RIGHT TRACK — START NOW.

Scandinavian American Bank

J. E. Chulberg, President Gustaf Lindberg, Vice-Pres. H. Berg, Ass't Cashier O. S. Larson, Manager

Fra vort Virkefelt

Tacoma.

Sor Arefers Korst Lutherske kirke, ind 3 og 17de gade, D. S. Ordal, prest. Søndagskole og bibelskole paa engelsk hver søndag kl. 9:30. Værn og ungdom velkomne. Spimesole hver søndag, engelsk kl. 10 og norsk kl. 11. Aftenang paa engelsk kl. 7:30. Om aftenen vil pastor Ordal prædike om "Legene for den sidste dag." Vi lever vistelig i de sidste timer og det er endværs pligt at lære, hvad Gud siger til os. Onsdag aften holdes bibellæsning paa norsk kl. 8. Kvinder jaavelkom mand indbydes til at være med. Koret møder fredag kl. 8. Konfirmanterne møder lørdag kl. 10.

Formand L. C. Foss og pastorerne Odd Gornitzka, S. A. Stub og A. B. Anderson fra Seattle var i Tacoma mandag hvor møde holdtes af disse sammen med pastorerne D. Gølen og D. S. Ordal fra Tacoma i anledning af arbejdet for soldaterne ved Camp Lewis. Gæsteviede. Lørdag aften fejredes et pent brudpar i hjemmet hos Mr. og Mrs. Thormald Jensen paa 18de og Stevens street. Da blev Anne E. Swanson gift med Willis B. Bowen begge bor i Tacoma. Da pastor Sagoes som skulde udsæt vielsen var paa misfundsreise udsætte pastor Ordal vielsen. De nygifte skal bofatte sig i Tacoma. Tilfæde var foruden ovennævnte mr. og mrs. Larson, som er Mrs. Jensens forældre.

Tacoma.

Immanuel's Luth. kirke, No. 14 og Stevens St., D. Sagoes, prest. Søndagskole kl. 10. Præken kl. 11. Kvindeforeningen møder onsdag den 24de hos Mrs. Sagoes, 4314 No. 19th St. Konfirmanterne møder mandags aften kl. 7. Kvindeforeningen har jalg paa baandarbejder o. a. ting lørdag eftermiddag og aften (denne uge). God bevarning.

Syd Tacoma.

Den Første Korst Luth. kirke, 62 og Warner Sts., D. Sagoes, prest. Søndagskole kl. 10. Præken søndags aften kl. 7:30. Vegge frem. Konfirmanterne møder torsdag aften kl. 3:30.

Bekendtgørelse.

Der foreligger indbydelse til Nordre Buget Sound freeds fra menigheden i Mt. Vernon, Wash., til at holde vintermødet i dens midie. Derfor ikke andre indbydelser indløber, saa blir Mt. Vernon mødestedet.

D. G. Heimdahl, freedsformand.

Fir, Wash.

Pastor Svartemo prædiker i Fir kirke førstkomende søndag, den 21. oktober. Stedets prest forretter i Stanwood den søndag.

Paa flere heruvedelser om Fir-Conway menighed har den bestemmelse i sin konstitution, at presten kaldes blot for tre aar ad gangen, som det soares, at en saadan bestemmelse findes hverken i menighedens konstitution eller bilove. Saa vidt vides har en sliq ordning aldrig været paa tale, ialfald ikke ved offentligt møde.

Den store reformationsfest for alle lutheranere i Skagit county er nu beflent til søndag eftermiddag den 18. november. Pastor Bergesen, Seattle, og pastor Bloomquist, Tacoma, blir festens talere. Nærmere tillysninger vil bli gjort ved Son. Nels Anderson, Edison, som er valgt til dette værd.

Under ungdomsforeningens amspicer giver prof. og mrs. Adolph Edgren en koncert i Fir kirke førstkomende søndag aften, den 21de Oktober.

Til efterligning. Efter kvindeforeningens sidste møde kaldte en af menighedens ældre kvinder presten tilfæde for en fort samtale. Med en sørgen norsk og kristelig tilbageholdenhed bad hun presten gjøre sig en tje-

COLE MARTIN CO. 926 PAC. AVENUE HAR MEGET STORT LAGER AF BØGER FOR ALLE SKOLEER, FOR HJEMMETS BIBLIOTEK OG FOR ALLE SOM LÆSER. DE HAR GLOBE-WERNICKE BOOK CASES, WATERMAN'S PENNE, SKRIVEPAPIR OG ALT SOM FAAES I EN MODERNE BOGHANDEL.

nefte ved at sende ind nogle daler til ledningskommissionen og overrakte ham et stykke papir. Da han skulde se efter, hvad papiret indeholdt, begynde hans hjerte at banke af glæde og tal ved lyset af en bankanvisning paa \$100. Overen fortalte, at belyst udgjorde en del af en arv efter en broder. Belyst blev samme dag sendt til samfundets missionskasser, pastor F. Tangierd. Gud lønne den hjere giver!

Willtown, Wash.

Søndag eftermiddag, den 21de, holdes missionsprædiken med offer til missionen. Menigheden og dens venner samles ved kirken om formiddagen. Kvindeforeningen forberer middag. Indtægterne gaar til missionen. Aften samme dag prædiken og offer til missionen i Gøjen menighed.

En af menighedens unge mænd sendte forleden presten en pengegave til missionen som tak for, at det havde gaet ham vel under et ophold i Alaska sidste sommer. Er der ikke andre, som vil følge det her givne eksempel?

Mt. Vernon, Wash.

L. G. Lewis med hustru og fire mindreaarige barn blev sidste søndag optagne som medlemmer af menigheden. Familien Lewis er nylig flyttet hertil fra Idaho, hvor de har boet i nærheden af Moscow. Mr. og Mrs. Lewis har sat et godt eksempel ved som lutheranere punktlig at oplyse sit eget selskabs kirke og ved første samtale med menighedens prest at begynde ophagelse i menigheden. Altfor mange af vore landsmænd, som flytter ind her, deft synes at sty Guds sande menighed som et slags færligt onde. Mange stifter sig bort og holder sig skult saa godt, at kirken ikke kan finde dem og naa dem med Guds venlige fold og indbydelse jefu om de bor inden menighedens grænser.

Gøjen menigheds kvindeforening agter i den nærmeste fremtid at holde en festlig sammenkomst til indtægt for det røde kors.

En stor mands motto.

Der fortælltes om den store svenske botaniker og videnskabsmand Linne, at han havde sat over sin dør dette motto: "Led gudsfrygtig. Herren er nær!"

Linne var en arbejdsjom mand, og under sit liv ordnet han i flasker og gav alle de fjendte planter navn, foruden at han skrev en stor mængde bøger om planter, naturhistorie og videnskab. Men han vidste, hvor han skulde se hen, forat det maatte lykkes, og han troet, at det eneste naturlige liv var et kristent liv. Fattig var han begyndt, men hans store dugtighed havde friet ham fra fattigdommen, og han fortalte ofte sine venner, at han alene havde at takke Gud for den store lykke, han havde naat, idet han regnet sin arbejde for intet i sammenligning med den hjælp, Gud havde givet.

Lad os ogsaa altid under vor dags gjerning minde, at Gud er nær.

Godt Nædt.

Til et missionsmøde kom en aften en gammel kone, som statted sig til en kuffe og saa meget svag ud. Prædikanten talte den aften om brudslapskædningen.

Efter mødet sagde den gamle kone til prædikanten: "Jeg tror, dette blir mit sidste besøg her. Hvis jeg ikke kommer igjen, ved De, hvor jeg har gaaret hen. Jeg merker, at jeg blir svagere og svagere."

"Jeg skal komme og se til Dem," sagde han; "men hvis Gud falder Dem bort, før jeg kommer, er De da bange for at fremstilles for ham?" "Na nei," svarede hun, "jeg er altfor godt flædt til det, saa jeg frygter ikke for dommen; thi Gud har iført mig fattighedsens flædebon og dækket mig med retfærdighedens kjortel."

Brudslapskjorten fra fattighuset.

En gammel kvinde sad taus i en trog af det store fattighus. Hendes blif var fæstet paa gulvet, og hendes tanker var fæstet med gamle minder fra den tid, da hendes hjerte var ungt og fuldt af kærlighed og livslust. Hun tænkte paa barndoms-hjemmet, hvor hun havde legt som barn. Hun saa sig selv som en rød-mende brud, haand i haand med Robert Mann. Hun saa sig siden i den store by, hvor hendes mand og hun havde søgt hen for at finde et levested. De havde været saa lykkelige og forhaabningsfulde, og siden, da lille Robert kom, da troede hun sig færdig, og aldrig nogen skogge skulde kunne forærke deres liv. Det var iaffelike dage.

Saa kom hendes mands sygdom og død, og uden slag, uden venner stod hun tilbage i verden med sin tolv-aarige søn.

I de følgende aar strævede og arbejdede hun dag og nat for at kunne holde sin søn i en god skole; for gutten havde usædvanlige gode evner og vilde helst af alt lære. Men drive det til noget kunde han ikke; for han maatte arbejde for livsopholdet om dagen, og saa havde han vare aftenen at læse paa.

En doktor Stone, deres nærmeste nabo, var bleven opmærksom paa gutten, og da han havde talt med ham, tilbød han at tage sig af ham, koste ham frem til skolen og siden uddanne ham videre til læge.

Robert blev næsten vild af glæde; men snart indsaa han, at det var umuligt; — han maatte jo forærge sin fage moder.

Moderen sagde, at han endelig maatte antage den elskværdige læges tilbud; hun skulde nok greie sig.

Men han vidste, at moderen ikke arbejdede at arbejde og vægrede sig derfor paa det bestemtteste for at modtage tilbuddet.

Da var det, at moderhjerter bragte det største offer.

Hun vilde ikke staa i veien for sin søn; han skulde ikke have følelsen af, at han havde en klump om henet. Hun vilde forvinde, saa han kunde gaa sin vei uforsindret.

En morgen husede hun sin søn hjerteligere end nogensinde, før han gik til sit arbejde.

"Staflets mor," sagde han, "du ser saa daarlig ud. Gaa nu lidt ud i solfjernet; det vil du have godt af. Snart blir jeg saa stor og stærk, at du skal slippe at stræve og arbejde saa meget."

Da han var gaaret, flædte hun paa sig og gik ud. Nogle timer senere var hun blebet indtaget paa et fattighus lidt udenfor byen. Hun vidste, at Robert vilde søge efter hende overalt, kanske endog averttere, og derfor opgav hun ikke sit rette navn.

Saa laange aar gik hen; saa kom hun en dag tilfældigvis til at læse hans navn i en gammel avis. Der stod, at doktor Robert Mann var ansat som amanuensis hos den berømte doktor Stone.

Efter den dag forløb nderligere ti aar, og Robert var nogle og tretti aar.

Titet var nu næsten byrde for hende; men imidlertid kom der næsten et triumferende blif i de mørke øine, naar hun tænkte paa, hvor godt hun havde gjemt sig for Robert, og at hun havde haft kraft til at modstaa sit hjertes huleste ønske: at se sin søn igjen.

Som hun sad der, opfyldt af alle disse tanker, kom en venlig kvinde og saa hende en bunke aviser. Hun læste altid aviser i haab om at se noget om sin søn; men hun blev altid skuffet. Hun skulde netop lægge fra sig det sidste blad, da hun blev opmærksom paa en natis med overskrift: "Brudslapskjorten fra fattighuset."

"Den berømt doktor Robert Mann," stod der, "fejrer torsdag den 23de juni brudslaps med frøken Eunice Rogers, datter af senator Rogers, i St. Paulskirken kl. 8."

Hvilen kaldt ud af den gamle hender, og i hendes hjerte opstod et inderligt ønske om endnu engang at saa se sin gut, før hun gik bort, og ligeledes den kvinde, som han havde valgt til hustru.

Disse tanker forlod hende hverken dag eller nat, og tilfældigt bestemte hun sig til at gaa til kirken for at se dem blive viede.

Om morgenen den 3. juni, da en landmand, som skulde til byen, som lærende, saa han en gammel kone, som sad ved veikannten. Han staaede og svurgte, hvor hun agtede sig hen. Hun sagde, at hun vilde ind til byen for at se sin søn for sidste gang her i livet. Vanden lod nu den gamle, trætte kvinde sætte sig op paa vognen, siden han skulde samne vei.

Hun ventede længe udenfor kirken, og da dørvogterne var fæstet paa andre kanter, gik hun ubemærket ind og satte sig paa en bænk.

Der ventede hun med spænding paa, at brudeparret skulde komme.

Endelig kom de. Hun busede sig ivrig frem for at se. Hendes gamle, rynkede ansigt formelig straaede, da hun fik se sin gut. Han havde ikke forandret sig meget, — og saa lig han var faderen! Være han var meget finere og elegantere. Hendes hjerte bankede vildt af glæde. Alle disse aar i fattighuset — hvad var det, naar belysningen var saa stor!

Ceremonien var over. Brudeparret kom nedover gulvet. Endnu engang busede konen sig frem. Hun vilde se brudens ansigt. Skuret dækkede det næsten; men hun saa dog, at et lykkeligt smil legede om brudens læber. Den gamle lænede sig tilbage saa inderlig glad.

Da kom reaktionen, og den gamle kvinde faldt bevidstløs ned paa kirkegulvet.

Da hun aabnede øinene og kom til bevidsthed igen, saa hun paa en søn, Robert busede sig over hende, og bruden saa paa hende ved siden af hende. Begges øine var fulde af tårer.

"So, det er mit gamle mor!" udbrød Robert. "Jeg kender hende saa godt igen."

"Rei, nei," sagde hun mat. "De tager fejl! Lad mig nu saa gaa tilbage til fattighuset."

Tre Goder: „Tacoma Maid“ „Kona Blend“ Express Coffee, Eders Grocer sælger disse Sorter Kaffe Kona Koffee Ko. Wholesale Roaster

Ben Olsen Co. Plumbing and Heating Main 392—A 3392 1130 Commerce Street Tacoma Wash.

Dypag fra Luther Publ. House. Steamship Agency Billetter paa alle første Klases Linier J. F. Visell Co. 1114 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

3 lbs. Kaffe for \$1.00 We make our 35c per pound coffee our leader. United Tea & Coffee Stores In the front in Washington Market. 1120 BROADWAY.

Biggest Value No Other Baking Powder Offers as Much Crescent Baking Powder doesn't have to pay dividends on millions of watered stock. Crescent Baking Powder

Norske og Svenske Importerede - Matvarer - Send efter Prisliste. "Dept. 16."

Alaska-Norw. Importing Co 116 Second St., Portland, Ore.

Vor Beholdning af SKO for Mænd, Kvinder og Børn er fuldstændig. Alle Størrelser. Samuelson & Berg 1110 South K St.

MOHR Har alle Slags FARM REDSKABER. HENRY MOHR HARDWARE CO. 1141 Broadway Tacoma

Rød Chinook Laks Hvid Chinook Laks Sort Torsk Røget og "kippered" Flak og ferak Flak altid paa Lager. NORTLAND FISH CO; Phone Main 138. Tacoma, Wash

NORSK SLAGTERFORRETNING PALACE MARKET Ole Jacobsen Eier. 1554 Broadway Main 423

Flere "tracts" fra 7 til 30 acres hver af frugtbar dyrket Land i Parkland, Wash., nær Pacific Lutheran Academy. Til salgs hos LOUIS LANGLOW, Berlin Bldg. Tacoma, Wn.

Ansoo Cameras Ansoo Films Cyko Paper E.W. STEWART Camera Store 939 Commerce St. Tacoma

Dr. J. L. Rynning
 Norsk Læge
 1625 National Realty Bldg.
 Kontor Timer—2 til 4 Efter. Om
 Søndagene Iftige Aftale
 Tel. Main 7683, Madisona 1003
 Tacoma, Wash.

Dr. C. Quevli
 Behandler Sygdomme i
 Øren, Næse, Hals og Bryst.
 Kontor tid Kl. 1—5 e. m.
 Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
 Kl. 7—8 e. m.
 Kontor: 801-7 Fidelity Bldg.

Telefon: Kontoret Main 3378.
 Privatbolig Main 877.
Dr. Petersen-Dana
 LÆGE OG KIRURG
 220 Scandinavian-Am. Bank Bldg
 Kontortid: 11—12 Form., 2—4 Em.
 og 7—8 aften. Søndage 12—1.

Lien's Pharmacy
 Standarvare Apotek.
 Ole B. Lien. Harry B. Solvitz
 DRUGS, CHEMICALS,
 TOILET ARTICLES,
 Recepter udfyldes nøjagtig

C. O. Lynn Co.
 Skandinavisk Begravelsesbureau
 910-912 Syd Tacoma Ave.
 Main 7745 Tacoma, Wash

Broa dway Dental Offices
 Dr. Morton — Dr. Hutchison
 Managers
 Good dentistry at modern prices.
 Plate work and extracting
 specialists.
 937 1/2 BROADWAY

P. OSCAR STORLIE
 Begravelsesentreprenør og autoriseret
 seret Balsamerer.
 DET ENESTE NORSKE
Begravelsesbyrå
 I TACOMA
 Alt henhørende til Begravelser, Kiste,
 Lignovgn, og Betjening indbefattet,
 fra \$40.00 op.
 Tel. Main 1122.
 5034 Union Avenue, So. Tacoma

Anthony M. Arntson
 NORSK ADVOKAT
 614-5-6 Fidelity Bldg.
 Phone Main 6305
 Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER
 NORSK ADVOKAT
 501-3 Lyon Bygningen
 Tværs overfor det nye Courthouse
 3rd & James Seattle, Wash

Phone Main 2233
PETERSON
 PHOTOGRAPHER
 Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
 903 Tacoma Avenue

DET ER LET AT TILFREDSSTILLE ALLE.

 Server vor "Brick Ice Cream"
 Tag hjem en "brick" for din
 der. Phone Main 7919 for
 Pris i større Kvantaer, for
 Selskaber eller "socials."
Olympic Ice Cream
 "THE PURE FOOD CREAM"

Men til fattighuset kom hun aldrig mere.
 I det første og sidste værelse i det elegante hus ved boulevarden — der sad hun, den gamle med en fin, hvid fappe paa hovedet og med sin alderdoms bage i fred og ro, fien og dagget for af sin kjære søn og hans hustru.

Den gudfrøgtige frøken Brun.
 (Fort. fra side 1.)

maatte være med i byens selskabs-
 tiv. Men om hun end deltog i disse

ting, saa gif hun dog ikke op i dem, saaledes som tilfældet var med søstrene. De blev for hende adspirebærfør, som hun kunde være med paa nu og da, medens hendes virkelige interesse klarlig laa i en ganske anden retning. For det første var hun hellig, og medens søstrene havde hele sin tid optaget med visiter og fornuftigheder, saa var hun paa færde i sit og kjøften med tilføj og stel. Dernæst syntes hun ikke at brude sig om vint og stas. Hendes dragt var altid net og passende for hendes stand, men den var paa samme tid forholdsvis farvelig og uden unødvendig fløthed. Hun var ikke bange for selv i de fineste selskaber at optræde i en aars gammel kjole, som hun havde pudset lidt paa, saa den blev nogenlunde præsentabel. Og derom nogen af hendes veninder i fortrolighed bemærkede, at hun dog kunde have raad til at faa sig en ny kjole, saa svarede hun gjerne med en liden lun latter:

„Na ja, man kan sagtens have raad til lidt af hvert, saalænge far betaler, men jeg synes denne kjolen var god nok endnu, og da er der jo saa meget andet, man kan bruge pengene til, hvor de gjør mere nytte.“

Men det, som folk lagde særlig mærke til, var hendes velgjørenhedsarbejde. I offentlige tilfældigheder og velgjørende stemed deltog hun vel ikke saa meget. Fremforalt vilde hun ikke være med, naar der skulde være forlystelser og fornøjelser forbundne med dem. „Nag falder ikke dette velgjørenhed“, sagde hun, naar hun blev anmodet om at deltage i saadant, „at man bruger mesteparten af indtægterne til sin egen fornøjelse.“ Men i de fattiges huse og ved de syges leier saa man hende ofte, og mangen nat vaagede hun selv eller betalte andre for at vaage, hvor de syge trængte stadigt tilføj. Og da hun ved saadant eanledninger ikke blot afhjælp den legemlige nød, men ogsaa søgte at vende den syges tanker til Gud og efter omstændighederne trøstede eller formanede ud af Guds ord, og da hun ogsaa stadig saaes i kirken og ved bibelsamlinger, saa skjønte man jo, at den egentlige drivkraft til alle hendes gode gerninger var hendes gudsførelse. Derfor lo indet som af sig selv, at folk, naar de talte om Emma, gjerne forklarede, at det var „den gudfrøgtige frøken Brun.“ de mente.

Men da Emma selv fik rede paa, at folk pleiede at kalde hende saaledes syntes hun selv ikke, det var noget hæderstavn. Bistof havde hun jo ikke i og for sig noget imod at kaldes „gudfrøgtig.“ for det var det jo virkelig hendes oprigtige forfar; at være. Men naar man lagde et saadant navn paa hende, saa maatte der efter hendes mening være noget særlig afstiftende eller isenkaldende ved hendes færd, som gav folk grund til at bruge en saadan betegnelse. Og var det tilfældet, da kunde det ikke andet end bedrøve hende. Hun havde ikke lyst til at stikke sig ud, og hun mente, at sand kristendom heller ikke burde gjøre folk til forlænger. Hun foresatte sig for fremtiden at give nøie agt paa sig selv og stræbe efter at være som andre, saadant hun kunde gjøre dette uden at fornægte sin Frelser eller lægge skjul paa sin tro.

Adnaa naaen til Emma Brun en indbydelse fra en veninde fra skoledagene til at tilbringe nogle uger i hendes hjem. Hun havde nok saa stor lyst til at rejse, for hendes veninde var datter af en landhandler paa et større landhandleri, og det vilde være rigtig hvaldigt at faa være nogle uger paa landet; men der var noget i venindens brev, som gjorde hende tvilfuld. Hun fryede nemlig, at der skulde være nogle flere gæster i huset paa samme tid og blandt dem en fangerinde, som havde rejst meget, og hvis navn allerede var begyndt at blive bekendt iea koncerter lyd paa og i udsagnet. Veninden, som vidste at Emma Brun selv var musikalsk, havde ordnet det saa, at hun og fangerinden skulde have samme værelse, og mente derved at berede Emma en særlig glæde.

Men de toar netop dette, som bragte hende til at tvile paa, om hun burde modtage indbydelsen. Bistof vilde hun i og for sig virkelig sætte pris paa at blive kjendt med denne

jangerinde, om hvem hun havde hørt og læst adskilligt. Men naar de ikke blot i flere uger skulde være daglig sammen, men endog bo paa samme værelse, og saaledes være stadig sammen, vilde der da ikke være fare for, at samværet kunde blive mindre behageligt for begge og for hende selv, som jo bestræbte sig for at leve et sandt kristeligt liv, endog en fristelse? Om hun end ikke havde noget senere kjendskab til fangerinden, saa var det jo mest sandynligt, at hun, som nu i aarevis havde været vant til at færdes i kumtnerkreds, ogsaa var en betrud verdslig dame, der maatte føle sig ubehagelig berørt af enhver utring af sand kristendom. Vilde der da ikke her blive en fristelse til at lægge skjul paa sin tro, og derom hun kunde befæle en saadan fristelse, vilde der da ikke blive en saa stor modfærdning mellem dem, at de gjenfaldig maatte føle sig frastødt af hinanden?

Hun havde halot om halvt bestemt sig til at afslaa indbydelsen eller ibvertfald bede sin veninde om at faa et andet værelse, men saa slog det hende, at hun jo ved et saadant forhold netop vilde vise sig unødvendig afstiftende. Det var dog kristnes opgave at leve i verden uden derfor at være af verden. Og om der end herved lagdes fristelser i deres Vel, saa maatte de jo heri ogsaa ligesom sig frelse, at de gif med ham ind i frelsen. Der havde hun den bedste anledning til at øve sig i det, som hun havde bestemt sig til, at være mest mulig som andre mennesker, uden derfor at fornægte sin Frelser. Jo, hun vilde rejse. Hun vilde fra første sieblif af bestræbe sig for at undgaa alt, som kunde egge, eller vække unødvendig Opsigt; men hun vilde have sin Frelser med og holde fast paa sin tro. Vilde det sig da nødvendigt at afstaae en befjendelse, saa skulde hun nok gjøre det, hvad end sølgerne maatte blive.

Men det skulde dog ikke blive en ganske let for Emma Brun at finde den rette plads i den muntre kreds, der var samlet i den indvandsk ha. De glade unge mennesker spogte og lo, sang og spillede fra morgen til aften. Saa de under dette vist sig god leffindighed eller forekommet noget, der fra kristeligt standpunkt kunde dømmes som ligefrem syndigt, saa havde hun vel straks toget afstand fra det. Men noget saadant forefaldt ikke. Bistof maatte den hele tone kaldes verdslig; der holdtes aldrig en andagt og blev aldrig talt om kristelige eller alvorlige ting. Man var kommet sammen for at fornøje sig og havde ikke tænkt for andet end det, som man syntes var fornøjeligt og underholdende. Men man undgik paa samme tid alt, som var ligefrem ondt og ubehageligt. Det hele maatte, saadant Emma kunde forstaa, henregnes til uskyldig søg, mod hvilket hun vanffellig kunde finde noget at indvende. Hun forsøgte i det første at indtage en mere reserveret holdning ligeoverfor de andres lystighed, men hun ogsaa det snart. Spøg og munterhed var jo ikke imod Guds ord, og skulde hun være som andre, saa maatte hun ogsaa deltage i deres munterhed og søg, saalænge den holdtes inden de rette grænser, og hendes søg for sig nu og da at

tale et alvorord eller vende samtalen ind paa alvorlige ting blev for det meste overhørt eller afledt ved et listigt indfald af en eller anden af selskabet.

Men hvad der under alt dette voldte Emma Brun den største beklæghed, det var det forhold, hun efterhaanden kom til at indtage ligeoverfor sin værelsesfælle, den fremmede fangerinde. Munter og livlig, som hun var, begybed, berøist og interessant, med den fulde endte verdensdames takfulde og sikre optræden, blev denne fra første stund af den selvfrøene leder i den lille kreds, og Emma maatte indrømme for sig selv, at hun selv sig havde imponeret og tiltrukket af hende. Saa de hun fra først af forestat sig ikke uden nødvendighed at hende eller egge, saa begyndte hun allerede den første dag at gaa paa af med sin egen samvittighed for i denne henseende at strække sig saa langt som muligt. Hun havde i mange aar hørt som fast skik om aftenen at læse et kapitel i sin bibel og bede sin aftenbøn, og det havde været hendes oprigtige mening at gjøre dette ogsaa nu. Men hvordan vilde dette tage sig ud i denne verdensdames sene? Vilde det ikke med engang gjøre forfællende mellem dem klar, dersom hun, naar de var sammen paa værelset om aftenen skulde sætte sig til at læse i Bibelen. Ja, hun maatte jo ikke fornægte sin tro, derved var hun klar. Men var det da absolut paakrævet, at hun skulde holde sin regelmæssige andagt i den anden nærværelse? Kunde hun ikke finde en anden tid, naar hun kunde være alene og usforstyrret? Det var jo set ikke øvndigt at bede og læse i andres nærværelse for at være en kristen. Dertimod, Frelseren sagde jo, at man skulde gaa ind i sit kammer og bede i løndom.

Hun slap for at tage nogen egentlig afgjorelse den første aften. Hun kom nemlig til at gaa op paa jøneværelset en stund før fangerinden og var derfor færdig med sin sædvanlige andagt, da de andre kom op. Men da hun den næste aften vilde gjøre det samme, og vist havde skaaet sin bibel op og begyndt at læse, hørte hun fangerindens hurtige trin i trappen. Før hun ret havde faaet tid til at tænke sig om, havde hun lukket bogen igjen og gjemt den i sin kuffert. Og som det saa ofte gaar, naar man først begynder at vide, saa blev det nuværende at tage skridtet tilbage. Emma Brun nøiede sig for østertiden med at fremfise en hurtig og desværre alfor ofte adspredt og overfladisk aftenbøn i sit eget hjerte og nu og da kaste et flugtigt Blik i sin bibel, naar ingen saa hende, men i sin ydre færd blev hun som de andre. Og naar hun sætte sig urolig i hjertet over sit forhold, da trøstede hun sig med, at hendes kristendom var en sag mellem hende og Gud og derfor noget, som ikke kom de andre ved. Hvis nogen af dem nogeninde skulde angribe hende eller udtale noget nedfættende om kristendommen, saa skulde hun nok vide at forsvare den. Saalænge det ikke stode, kunde hun vel være en god kristen i sit eget hjerte, om hun end ikke lod de andre merke det.

Det var aftenen før, de skulde stilles. De to unge damer sad oppe paa sit værelse og talte om samværet, de fangerinden pludselig udbød:

„Jeg skulde virkelig have lyst til at blive kjendt med Deres søster. Det skal jo være en saadan prægtig dame.“

„Jeg har jo to søstre“, svarede Emma en smule forundret, „hvilken af dem mener De?“

„Selvfølgelig hende, som man kalder „den gudfrøgtige frøken Brun“,“ lod hørret. „Det er hende, jeg har hørt folk tale saa meget godt om.“

Emma fælte, hvorledes blodet steg hende til hovedet.

„Men hør Dem“, stammede hun endelig frem, „det er jo mig, man har givet dette navn.“

Sangerinden saa forbauset paa hende.

„Dem?“ sagde hun langsomt, „men De kan da ikke være gudfrøgtig. De er jo ligesom os andre og læser ikke engang i Bibelen. Det mente jeg dog, gudfrøgtige folk pleiede at gjøre.“

Emma sad et sieblif som lammet. Saa sank hovedet ned paa bordet, og hun brød ud i en jaar, voldsom hulften.

En venlig haand blev lagt paa hendes skulder.

„Indfald mig frøken Brun, om jeg har faaet Dem.“ lod det bedende. „Jeg forstaa mig jo ikke paa saadant. Jeg tænkte bare, at sand Gudsførelse vilde give sig mere tilfjende, og sandt at sige, længtes jeg efter at se noget af den. Man føler sig i min stilling saa ofte tom og træt og sulst af tomme i berøring med sand kristendom. Men, jeg har selvfølgelig toget fejl af Dem.“

Men Emma læstede sig saarevædede ansigt og sagde stille:

„Det er mig, som her trænger til givelse. De har nok toget fejl af mig, for jeg er og vil vedblive at være en kristen. Men skulden er min egen: Jeg vilde følge min Frelser ud i ørenen, men jeg gjemte som han at sige: „Det skaar frebet“, derfor faldt jeg, hvor han stod for mig og vandt, og fornøiede min tro.“

„Efter „Luther's Sendebud.“

Stor Reformationsfest i Tacoma Teater den 4de November.

Den store Reformationsfest som Lutheramerne i Tacoma skal fejre holdes den 4de November i Tacoma Teater kl. 2:30 efm. Program senere. Dr. C. O. Solberg fra Northfield, Minn., er fejttaler.

B. L. N.
 Pacific Lutheran Academy holder aabningsfest torsdag morgen kl. 10. Det fer ud til at skolen skal saa større fagning end vi havde ventet.

The light of the Word shines brighter and brighter,
 As wider and wider God opens my eyes;
 My trials and burdens seem lighter,
 And fairer and fairer the Heavenly prize.
 My praise and thanksgiving is swelling and swelling,
 As broader and broader the Promises prove;
 The Wonderful Story I'm telling and telling,
 And more and more sweetly I rest in His love.

NO RISK OF GETTING RICH.
 A well-known Philadelphia clergyman, so it is told, was discussing with his brethren the qualifications of ministers. He believed they ought to be humble and poor, like the Master.
 "I have often prayed," he declared, "that I might be humble; but I never have prayed that I might be poor—I could trust my church for that."

KAFFE PR. POST

 Vi sælges 1 1/2 pund pr parcel post til steder i første, anden og tredje "zone" for 50c
 2 pund for \$1.00
 Vi brænder "Northwest Best Coffee" hver dag. Vi maler den coarse, medium eller fine for percolator eller pulveriseret. Sig hvorledes I ønsker den malet.
VOR GARANTI: Hvis ikke fuldstændig tilfreds, sender vi pengene tilbage uden et muk. Norske forstaaer sig paa kaffe; vi lar hver samme selv. Vi giver ingen præmier, ingen tin can, har ingen agenter, vogne, automobile eller andre udgifter, derfor kan vi give den bedste kaffe, til laveste pris. Fem sorter kaffe er blandet i denne sort og vort salg tillager stadig. En prøveordre er alt vi haaber paa til en begyndelse.
 NORTHWEST GROCERY CO., F.
 13th & Commerce Street. Tacoma, Wash.

Parkland Mercantile Co.
 Stocks and Shill
GENERAL MERCHANDISE
 High grade groceries and fresh meats.
 Prompt Delivery. Tel. Mad. 106 J 3

Godtkjöp af brugte Automobileer
 The Pacific Car Company, of Tacoma, Washington, kan give bedre Værdi i brugte Automobileer end nogen anden Forretning i Nordvesten. Vi har en stor Beholdning af lette "touring" og "roadsters," af alle fabrikater at vælge af til laveste Priser. Vi er agenter for Packard, Hudson og Overland Automobileer og Republic trucks. Vor machine shop er den bedste udstyrede i Nordvesten, hvilket betyder den bedste Betjening til vore Kunder.
Pacific Car Co.
 North 2nd and G Streets, Tacoma
 Tag Point Defiance Car til G Street. Phone Main 1320

Uhre, Sölv- og Guld- sager, Smykker
 til meget rimelige Priser
B. Paulson Hjørnet af 11 & K Street

SCANDINAVIAN AMERICAN BANK

 TACOMA'S BUSINESS CENTER
 OUR OWN BUILDING

JUDGED BY THEIR HEARERS.

YOUNG PEOPLE'S COLUMN.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE WILL HELP.

Our Church has taken steps to care for our Lutheran soldiers in the various cantonments. This is as it should be. We want our young men to know that their mother church is willing to minister to their spiritual needs and assist them in any possible way.

The Young People's Luther League is also anxious to assist the church in this work. While definite arrangements have not yet been made, we have been assured that this help will be appreciated.

The Board of Directors of the Young People's Luther League therefore, decided at their last Board meeting to request the Young People's organization within the church, to keep this worthy and timely object in mind. And send in a liberal contribution.

The temptations and spiritual dangers connected with army life are well known to all of us. It

is therefore needless to point out how necessary it is to carry on this work.

But one thing must be emphasized. Something must be done AT ONCE. Mobilizing is going on every day. The cantonments are being filled. A large percentage of these young men are Lutherans. Some of them come from your own community. Let us not delay caring for them until the cantonments are emptied to fill the trenches of France.

The pastors and presidents of the various young people's societies are kindly requested to present this matter to their young people at the next meeting of their societies and acquaint our Treasurer, Hon. J. N. Jacobson, Hills, Minn., of how much he can depend upon them to contribute. Let it be a liberal contribution!

On behalf of the Y. P. L. L. Board of Directors,

J. N. Brown.

(In Luth. Church Herald.)

Let it not be supposed that the Christians in the Reformed churches do not deeply feel the sense of loss when they compare the average preacher of this generation with the men who ministered to their souls a generation or two ago. A writer in the "Presbyterian" of August 23, 1917, utters the following earnest complaint, primarily directed to the hearers, but involving the preachers as well:

"The summer Chautauquas are all about over, and to the not merely cynical observer, but to one careful for the highest interests spiritually of the people, it would be a consoling thought if they would never come again. For what do we see? A great battle between the true Gospel of life according to Christ and His commands and the spirit of evil in self-satisfaction of sensual joys. As a consequence of the somewhat constant yielding of the many to these enticements, we see Christianity everywhere giving

way to Epicureanism, and empty churches show the deteriorating effects of these effeminate enjoyments disguised under the name of innocent entertainments. Another consequence is that our ministers in their sermonic efforts seem to be compelled to set up for the delectation of their hearers some sort of a vaudevillianic entertainment which will 'please the people' and 'draw the crowd,' otherwise they speak to empty benches and meet the scoffs of the sensualistic critic as of the number of those who 'can't preach'!!! Alas! that we have fallen upon times when the hearts of these people have waxed gross, and their ears are dull of hearing—the truth.

"Epicureanism is killing many of our churches. We already have several here that are actually dead—with closed doors—from this disease, while others, undeterred by the patent facts which all who can may see, are fast hastening onward—no, downward—to a similar grave, where righteousness and Christian service will lie buried."

Now, let us who stand take heed lest we fall. "Epicureanism" does not signify some spiritual disease peculiar to the body Presbyterian, "Epicureanism" is the doctrine that we must enjoy life, get the best out of it that we can. Shall we deny that also among our congregations there is much worldly spirit? In spite of the three years of war, with all the details of that horrible catastrophe daily before our eyes, we have shown no special gratitude for the gifts of peace which we enjoyed while the greater part of the world is writhing in anguish. Our offerings have not been multiplied as they should have been, nor has the interest of our members in the affairs of their Church shown a pronounced upward trend. This surely is a season for repentance, all the more, because our people cannot say that the pastors are feeding them on the husks and straws of human opinion, or entertain them with sensational stunts, as is the case in many other churches. This great world-war on the one hand, and the memories of divine grace and mercy which the Reformation Jubilee on the other hand awakens, should be a powerful incentive to all our people that they lead a life of daily repentance, and daily serve their Lord in prayer and good works.

G. in "Witness."

"TELL US HOW TO DIE."

The tendency in England "to give mere diversion to the soldiers who may die tomorrow" was deplored by Rev. H. H. Gregg of St. Louis, who returned a few months ago from London.

"So many people in England are afraid to ask the soldier to come to Jesus Christ," said Dr. Gregg. "They are putting up tents and calling them Christian, where the evening is spent in mere entertainment. They give the soldier ragtime music, and then in an apologetic way make an appeal, which results in hardly any one paying any attention to it."

A young British soldier at Colchester is quoted as saying to his chaplain, "We thank you for the concert, but why don't you tell us how to die?"

However, there are people in England, and we trust that their number is not small, who recognize the One Thing Needful for the army in the field and for the nation at large. In the "London Times" there appeared, some weeks ago, the following paid advertisement:

"The Message of God to the Nation. Victory waits upon the Lord. 'God hath spoken once; twice have I heard this, that power belongeth unto God.' Ps. 62. What has the nation not done to obtain the victory? She has taken part in the war in the obedience of her duties, and in order

to support righteousness which exalts a nation. She has poured out her riches, and has added to her fleet a gigantic army. The spirit of her people is wonderful, unbelievable. The productiveness of her munition-plants, where men and women work day and night, has exceeded all expectations. And still victory is delayed. Why? Because the nation has forgotten God. The Almighty, the Lord Sabaoth, has not been regarded, and 'victory is from the Lord.' Will the leaders of the nation not call the people to prayer?"

If only this spirit were general in Great Britain and in the nations allied with her, as well as in the Central Powers! The spirit of prayer begets humility, and when men have become humble, there will no longer be carnage and destruction, there will no longer be any need of soldiers tossing sleeplessly with the thought that they will be sent into battle to die tomorrow.

(G. in "Witness.")

NEAREST TO CHRIST.

(Read Mathew 20: 20-38).

"You would sit on my right hand and on my left?" "You think of that preeminence as conferred because you chose to ask it—as given by a piece of favoritism. Not so, I cannot make a man foremost in my kingdom in that fashion. There are conditions which must precede such an elevation."

And there are plenty of people who think thus still, as if the mere desire, without anything more, were enough—or, as if the felicities of the heavenly world were dependent solely on Christ's arbitrary will, and could be bestowed by an exercise of mere power, as an eastern prince may make this man his vizier and that other one his water carrier. The same principles which we already have applied to the elucidation of the idea of varieties and stages of nearness to Christ in his heavenly kingdom have a bearing on this matter. If we rightly understand that the essential blessedness of heaven is likeness to Christ, we shall feel that mere wishing carries no man thither, and that mere sovereign will and power do not avail to set us there. There are conditions indispensable, from the very nature of the case, and unless they be realized, it is impossible for us to receive, as for Him to give, a place at His side. If, indeed, all that future blessedness consisted in mere external circumstances and happier conditions of life, it might so be bestowed. But if peace and surroundings, and a more exquisite and ethereal frame are but subordinate sources of it, and its real fountain is union with Jesus and assimilation to Him, then something else than idle desire must wing the soul that soars thither, and His transforming grace, not His arbitrary will, must set us at His own right hand "in the heavenly places."

You wish or fancy you wish, to pass into heaven when you die, I suppose. Some of its characteristics attract you. You believe in punishment of sin, and you would willingly escape that. You believe in a place of rest after toil, of happiness after sorrow, where nipping frosts of disappointments,

and wild blasts of calamity, and slow gnawing decay no more harm and kill your joys—and you would like that. But do you wish to be pure and stainless, to have your hearts fixed on God alone, to have your whole being filled with Him, and emptied of self and sense and sin? The peace of heaven attracts you—but praise repels, does it not? The happiness draws your wishes—does the holiness seem inviting? It would be joyful to be far away from punishment—would it be as joyful to be near Christ? Ah! no; the wishes lead to no resolve, and therefore no result, for this among other reasons, because they are only kindled by a part of the whole, and are exchanged for positive aversion when the real heaven of heaven is presented to your thoughts. Many a man, by the set of his whole life, is drifting daily nearer and nearer that region of outer darkness, is conscious of the idle wish for peace and beyond the grave. In common matter a man may be devoured with vain desires all his lifetime, because he will not pass beyond wishing to act accordingly. "The desire of the slothful killeth him, because his hands refused to labor; he coveted greedily all the day long." And with like but infinitely more tragical issues do these vain wishes for a place in that calm world, where nothing but holiness enter, gnaw at many a soul. "Let me die the death of the righteous, and let my last end be like his," was the aspiration of that Gentile prophet, whose love of the world obscured even the prophetic illumination which he possessed—and his epitaph is a stern comment on the uselessness of such empty wishes. "Balaam, the son of Beor, they slew with the sword." It needs more than a wish to sit at Christ's right hand in His kingdom.

Nor can such a place be given by mere arbitrary will. Christ could not, if he would, take a man to His right hand whose heart was not at home of simple trust and thankful love, whose nature and desires were unprepared for that blessed world. It would be like taking one of those creatures—if there be such—that live on the planet whose orbit is farthest from the sun, accustomed to cold, organized for darkness, and carrying it to that great central blaze, with all its fierce flames and tongues of fiery gas that shoot up a thousand miles in a moment. It would crumble and disappear before its blackness could be seen against the blaze.

His loving will embraces us all, and is the foundation of all our hopes. But it had to reach its purpose by a bitter road which He did not shrink from traveling. He desires to save us, and to realize the desire He had to die. "It became Him for whom are all things, in bringing many sons unto glory, to make the captain for their salvation perfect through suffering." What He had to do, we have to accept. Unless we accept the mercy of God in Christ, no wish on our parts, nor any exercise of power on His, will carry us to the heaven which He has died to open, and of which He is at once the giver and the gift.

Alexander Maclaren.

The Pacific Lutheran Academy and Business College

This institution is no experiment. It will begin its

Twenty-Third Year October 15,

with a strong faculty of efficient and experienced teachers.

Its work is FULLY ACCREDITED by the University of Washington, where for many years its students have had a high rating.

It has a beautiful and healthful location; a fine campus, equipped for baseball, tennis, croquet, and other out-door games; a massive five story brick building with running track and apparatus for light; a splendid gymnasium, equipped with steam heat and electric light 5,000 volumes; a large number of instruments for band and orchestra.

Its entire indebtedness will be paid out of the Memorial Fund, collected by the Norwegian Synod, and thus unhampered by debt, it will enter upon a

New Era of Usefulness

As a war emergency, school will this year be conducted only THIRTY instead of THIRTY-SIX weeks, as in former years. This gives self-supporting students an opportunity to continue their work until the rainy season begins. The school work is so arranged that students will receive full credit for 36 weeks' work in the branches they pursue.

To make the school accessible to the many who this year can attend but a short time, the school-year has been divided into 3 terms, of 10 weeks each:

The FALL TERM begins October 15, and closes December 21;
The WINTER TERM begins January 7, and closes March 15;
The SPRING TERM begins March 18, and closes May 24.

The School offers thorough instruction in the following branches:

- English Grammar, Spelling, Literature, Composition, Rhetoric, Public Speaking, Orthoepy;
- Beginning Latin, Caesar, Cicero and Virgil;
- German Grammar, Composition and Literature;
- Norwegian Grammar, Literature and Composition;
- Higher Arithmetic, Algebra, Plane and Solid Geometry;
- Physiology, Physical Geography and Physics;
- History of the U. S., Civics, and General History;

- Bookkeeping, Penmanship, Commercial Arithmetic, Rapid Calculations, Letter Writing, Commercial Law, Business Forms, Shorthand, Typewriting, Correspondence;
- Bible History, Bible Study and Church History;
- Piano, Organ, Violin, Band and Orchestra;
- Special Classes in English for Foreigners.

The cost of Tuition for one term is \$20; for two, \$35.00; for three, \$45.00. The cost of tuition and heated and lighted room for one term is \$40.00; for two terms, \$70.00; for three terms, \$90.00.

Board will be furnished at actual cost, estimated at from \$2.50 to \$3.50 per week, depending upon the kind of board desired. The students in the dormitory elect an advisory committee to determine the quality of food wanted, the price of board, and the like.

There is at present, and will be for a long time, a great demand for well trained help in all lines of business. Young men and women will therefore do well to avail themselves of the education and training which THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY offers.

Students who desire to enter school are invited to write to the principal and state what line of work they intend to follow. He will be pleased to advise them, and answer any questions relating to the school.

Address:

N. J. HONG, Principal, Parkland, Washington

Abonner!

Averter!

"Pacific Herald"

Advertising

John Blaauw Ad Agency

207 Nat'l Realty Bldg. Tacoma

60 Duane Bldg. Seattle.